

Arrest

nr. 134 902 van 11 december 2014
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 12 juni 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De bestreden beslissing werd op 25 juni 2014 aan verzoeker betekend.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. MARCHOUH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te El Gara op (...) 1976.

Op 2 januari 2006 diende verzoeker een visumaanvraag gezinshereniging in, doch de minister van Binnenlandse Zaken heeft op 30 mei 2006 een beslissing tot weigering genomen.

Op 22 februari 2013 diende verzoeker een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn (bijlage 19*ter*).

Op 18 juni 2013 nam verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 1 juli 2013 diende verzoeker een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neerdalende lijn (bijlage 19ter).

Op 10 december 2013 weigerde verweerder het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 9 januari 2014 diende verzoeker een nieuwe aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, opnieuw als bloedverwant in neerdalende lijn. Er werden reeds volgende documenten overgemaakt: gelegaliseerde geboorteakte, bewijzen van stortingen in het verleden van de gevestigde aan de vreemdeling, geregistreerd huurcontract.

Betrokkene werd verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 9 april 2014 de volgende documenten over te leggen: recente bewijzen niet ten laste van het OCMW, ziektekostenverzekering van gans het gezin, bewijs van bestaansmiddelen. Verzoeker heeft bijkomende documenten overgemaakt waaronder eigen arbeidsovereenkomsten en loonfiches.

Op 12 juni 2014 nam verweerder de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.01.2014 werd ingediend door:[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermelding artikel 40bis, §2, eerste lid, 10 tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Uit de door betrokkene voorgelegde stukken (arbeidsovereenkomsten, loonfiches) en uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat hij in de afgelopen maanden zelf tewerkgesteld was. Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikt, kan niet gesteld worden dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van enkele beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Daarnaast voert hij eveneens de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij adstrueert zijn middel als volgt:

“Verzoeker meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de beslissing van tegenpartij, dewelke als volgt luidt:

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon. Uit de door betrokkene voorgelegde stukken (arbeidsovereenkomsten, loonfiches) en uit het administratief dossier van betrokkene, blijkt dat hij in de afgelopen maanden zelf tewerkgesteld was. Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikt, kan niet gesteld worden dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon.

In de bestreden beslissing (in tegenstelling tot de voorgaande dd. 22.02.2013) wordt op geen enkele wijze melding gemaakt dat de referentiepersoon (in casu de Belgische moeder, mevrouw D. A.) geen onvoldoende bewijzen zou bijbrengen van voldoende bestaansmiddelen, wordt enkel melding gemaakt dat er onvoldoende wordt aangetoond dat verzoeker ten laste zou zijn van zijn Belgische moeder.

Aan de aanvraag zoals ingediend op 09.01.2014 werden bijkomende stukken bijgebracht, waaruit blijkt dat betrokkene ten laste was van zijn Belgische moeder. De huidig bestreden beslissing motiveert op merkwaardige wijze dat er onvoldoende stukken worden overgemaakt.

Deze beslissing is contradictoir met de beslissing van 22.02.2013, aangezien op dat ogenblik het dossier minder gefundeerd werd ingediend, doch evenwel geen melding werd gemaakt van onvoldoende bewijzen inzake het feit dat verzoeker ten laste zou zijn van zijn Belgische moeder, doch wel dat de referentiepersoon zou beschikken over onvoldoende bestaansmiddelen.

Verzoeker voegde aan zijn aanvraag van 09.01.2014 wel degelijk de juiste stukken waaruit blijkt dat hij ten laste was van zijn Belgische moeder.

Uit het administratief dossier is immers duidelijk vast te stellen dat op het ogenblik dat verzoeker nog in Marokko woonde hij op frequente basis gelden verkreeg van zijn Belgische moeder via Western Union. Er werden duidelijk stukken neergelegd uit de periode 2008-2009, alvorens verzoeker zich op Belgisch grondgebied bevond.

Het bijbrengen van o.a. overschrijvingen van naar Marokko via Western Union is voldoende volgens Europese Rechtspraak. Het ‘ten laste zijn’ is immers een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Vervolgens werden er duidelijk stukken bijgebracht waaruit is gebleken dat de overschrijvingen meer dan zes maanden werden uitgevoerd voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, zodoende de bijstand van de referentiepersoon ontegensprekelijk vaststaat.

Verzoeker brengt voldoende stukken bij waaruit blijkt dat hij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging volledig afhankelijk was van zijn Belgische moeder voor zijn materiële bijstand in het land van herkomst en dankzij zijn Belgische moeder kon beschikken over de minimale noden om te overleven.

Bovendien blijkt uit het uittreksel van de burgerlijke stand, nl. samenstelling van het gezin van de stad GENK, dat verzoeker officieel verblijft op hetzelfde adres van zijn Belgische moeder, dewelke ook de huur financiert van de gezamenlijke gezinswoning.

In welke mate is er dan nog sprake van het feit dat verzoeker onvoldoende zou aangetoond hebben dat hij in het verleden ten laste zou zijn van de referentiepersoon?

De verwerende partij spreekt in haar motivering enerzijds over het ten laste zijn IN HET VERLEDEN, anderzijds wordt in het tweede gedeelte van haar motivering gesteld dat aangezien verzoeker stukken heeft bijgebracht dat hij in de afgelopen maanden (tijdens de aanvraag) zelf tewerkgesteld was, niet kan gesteld worden dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon. Deze motivering is juridische ontoereikend en contradictoir. Verzoeker heeft immers voldoende aangetoond dat hij in het verleden en gedurende lange periode ten laste was van zijn Belgische moeder. Het argument dat hij als derdelander en zoon van een Belgische moeder tijdens zijn aanvraagperiode in België de nodige inspanningen heeft verricht om zich actief te begeven op de Belgische arbeidsmarkt, mag in huidig stadium niet gekwalificeerd worden als een argument om de gezinshereniging met zijn moeder op basis van artikel 40ter van de Wet van 15.12.1980 af te wijzen.

Volgens rechtspraak van het Hof van Justitie moet de noodzaak van materiële steun in het land van herkomst bestaan op het moment van de aanvraag gezinshereniging (HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05). En dus niet meer na de aanvraag, in de lidstaat waar de Unieburger verblijft (Mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009).

Voorts dient verwezen te worden naar artikel 16 Gezinsherenigingrichtlijn, aangezien tijdens de aanvraag mag gekeken worden naar het inkomen van verzoeker, aangezien op die manier wordt aangetoond dat hij inspanningen heeft verrichten om niet afhankelijk te worden van de Belgische sociale bijstand. Dat de verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van onderhavige bestreden beslissing. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete

documenten van de zaak, wat in casu niet gebeurd is. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43). De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS, 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710, RvS 24 februari 2005, nr. 141.180). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In de motieven wordt *in casu* verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 40ter en 40bis, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat de betrokkene volgens verweerder onvoldoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon. Verweerder neemt niet aan dat verzoeker financieel ten laste is van de referentiepersoon daar betrokkene stukken heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij de afgelopen maanden zelf tewerkgesteld was. Verzoeker maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker stipt aan dat verweerder in het geheel niet heeft gemotiveerd aangaande de bijkomende bewijzen die hij heeft voorgelegd teneinde de bestaansmiddelen van zijn Belgische moeder aan te tonen, zoals opgeworpen in de vorige bijlage 20 van verweerder van 22 februari 2013. De Raad merkt op dat zowel het element dat de Belgische referentiepersoon niet over afdoende bestaansmiddelen beschikt, als het element dat niet is aangetoond dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon afzonderlijk een weigering van verblijf van meer dan drie maanden naar aanleiding van een aanvraag tot gezinshereniging zoals *in casu*, kunnen schragen. Verweerder was bijgevolg niet genoodzaakt in de vorige gezinsherenigingsprocedure uitspraak te doen aangaande het ten laste zijn van verzoeker. Net zo min als *in casu* verweerder genoodzaakt is uitspraak te doen over de bestaansmiddelen van de Belgische moeder, indien een ander motief, met name het niet ten laste zijn, de beslissing kan schragen. Het zijn immers cumulatieve voorwaarden in de Vreemdelingenwet voorzien, zodat het niet voldaan zijn van een van hen elk afzonderlijk een dergelijke beslissing kan dragen. Het feit dat de beslissing van 22 februari 2013 gebaseerd was op de volgens verweerder onafdoende aangetoonde bestaansmiddelen van de moeder en de *in casu* bestreden beslissing op het volgens verweerder onafdoende aangetoond ten laste zijn van verzoeker, is geenszins tegenstrijdig.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in het onderhavige middel, bijgevolg wordt het middel verder onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar

beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De beoordelingen van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel gebeuren in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 40ter *juncto* artikel 40bis, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen: - dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. [...]”

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° [...]

2° [...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° [...]

5° [...]

§ 3 [...]

§ 4 [...]”

Uit artikel 40bis, § 2, 3° blijkt dus dat de bloedverwant in neergaande lijn beneden de leeftijd van 21 jaar moet zijn ofwel ten laste moet zijn van de referentiepersoon. *In casu* is niet betwist dat verzoeker op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ouder was dan 21 jaar. Hij diende dus aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon D.A.

Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel ondersteund worden door de Belgische ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Daar de

term “ten laste” in de Vreemdelingenwet ontleend is uit het Unierecht, kan louter voor de interpretatie verwezen worden naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, ook al zal hieronder blijken dat *in casu* verzoeker zich niet dienstig op de Richtlijnen 2004/38/EG en 2003/86/EG kan beroepen. In het door verzoeker geciteerde arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014), wordt gesteld, “In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest HvJ 9 januari 2007, Jia, C 1/05, § 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, zie *supra*, § 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, zie *supra*, § 37).”

Verzoeker betwist dat hij niet heeft aangetoond ten laste te zijn. Zo verwijst hij naar de overschrijvingen via Western Union van zijn Belgische moeder toen hij nog in Marokko woonde alvorens hij zich op Belgisch grondgebied bevond. Hiermee meent hij op afdoende wijze zijn materiële afhankelijkheid van zijn Belgische moeder in het verleden aangetoond te hebben. Verder meent verzoeker dat de beslissing tegenstrijdig is door eerst te stellen dat betrokkene onvoldoende heeft aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon en tegelijk verwijst naar de tewerkstelling van de afgelopen maanden. Hij stipt aan dat het feit dat hij ondertussen de nodige inspanningen heeft verricht om zich actief te begeven op de arbeidsmarkt niet als argument mag aangewend worden om de gezinshereniging met zijn moeder af te wijzen aangezien volgens het arrest Jia van het Hof van Justitie de noodzaak van materiële steun enkel zou moeten bestaan op het moment van de aanvraag gezinshereniging en niet meer nadien. Bovendien verblijft verzoeker nog steeds bij zijn Belgische moeder die de huur financiert.

De *in casu* bestreden beslissing tot weigering van verblijf berust in feite op twee motieven die elk op zich deze beslissing kunnen schragen. Enerzijds wordt (a) de vaststelling gedaan dat verzoeker onvoldoende aangetoond heeft ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon, anderzijds wordt (b) vastgesteld dat verzoeker na het indienen van zijn vestigingsaanvraag een inkomen heeft uit werk, waardoor verweerder tot de conclusie komt dat verzoeker niet ten laste is van de referentiepersoon.

Slechts indien gegronde kritiek wordt geuit tegen beide motieven kan dit aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 20.

Verzoeker betwist niet dat hij na het indienen van de vestigingsaanvraag aan de slag is gegaan als werknemer en op grond hiervan eigen inkomsten verwerft.

De Raad merkt op dat de redactie van artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3° juncto artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat verzoeker moet aantonen ook gedurende de periode dat zijn vestigingsaanvraag nog loopt, ten laste te zijn van zijn moeder. Er is immers in artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet sprake van bloedverwanten in neerdalende lijn “die te hunnen laste zijn”. Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet dat *in casu* van toepassing is omdat verzoeker de zoon is van een Belgische onderdaan, duidelijk en uitvoerig gewag maakt van de verplichting voor de Belgische onderdaan om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om de descendent, zijnde de in artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelde vreemdeling, te zijnen laste te nemen. Nergens kan gelezen worden dat deze verplichting om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen enkel zou slaan op het ten laste nemen van de descendent in het land van oorsprong. Zelfs indien een descendent van een EU-onderdaan slechts zou dienen aan te tonen dat hij ten laste geweest is en ten laste is op het moment van het indienen van de aanvraag, kunnen voor descendents van Belgische onderdanen strengere voorwaarden gelden. Uit het arrest nr. nr. 123/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof blijkt alleszins globaal dat ten aanzien van een Belg striktere voorwaarden inzake gezinshereniging kunnen worden opgelegd dan ten aanzien van een niet-Belgische Europese burger.

Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “ten laste” zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze

vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoeker het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad evenwel een wettigheidstoezicht. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat verweerder in het kader van een vestigingsaanvraag van een descendent van een Belgische onderdaan oordeelt dat het bewijs van diens eigen inkomsten aantoonde dat hij niet ten laste is van de Belgische onderdaan. Verweerder geeft hierbij een redelijke invulling aan de voorwaarde die door de wetgever is vooropgesteld. Er anders over oordelen zou de essentie van de vestigingswetgeving miskennen, nu deze erop gericht is gezinshereniging toe te staan voor descendents van Belgische onderdanen, voor zover ze principieel aantonen hulpbehoevend te zijn van de Belgische ascendent en niet zelf in hun levensonderhoud te kunnen voorzien.

Verzoeker kan als descendent van een Belgische onderdaan zich *in casu* niet dienstig beroepen op rechtspraak van het Hof van Justitie die betrekking heeft op de interpretatie van richtlijn 2004/38/EG omdat die van toepassing is op burgers van de Unie die gebruik maken van hun recht op vrij verkeer en hun familieleden en *in casu* de Belgische moeder zelf geen gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij verkeer, minstens wordt dit niet aangetoond. Er wordt ook niet aangetoond dat door verzoeker een verblijfsrecht te ontzeggen, diens Belgische moeder het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten. In die zin kan verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 123/2013 van 26 september 2013:

“B.59.2. Wat de burgers van de Unie betreft die geen gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer, moet het recht van de Unie, en meer bepaald de bepalingen inzake het burgerschap van de Unie, volgens het Hof van Justitie aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat een staatsburger van een derde land het verblijf op zijn grondgebied ontzegt, terwijl deze staatsburger wil verblijven met een lid van zijn familie dat burger van de Unie is, dat verblijft in die lidstaat waarvan het de nationaliteit bezit, en dat nimmer gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, mits een dergelijke ontzegging niet met zich meebrengt dat de burger van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten (HvJ, 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42; 5 mei 2011, C-434/09, McCarthy, punt 47; 15 november 2011, C-256/11, Dereci, punt 74).”

Bijkomend merkt de Raad op dat het betoog van verzoeker dat hij mag werken en inkomsten genieten na het indienen van de vestigingsaanvraag, bovendien geen steun vindt in het door hem geciteerde arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014).

Het arrest stelt immers dat (eigen vet zetten):

*“30 In dit verband moet worden vastgesteld dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is (zie in die zin reeds aangehaald arrest Jia, punt 37, en arrest van 5 september 2012, Rahman e.a., C 83/11, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punt 33).
31 Daaruit volgt dat, zoals in wezen is betoogd door alle belanghebbenden die opmerkingen hebben ingediend bij het Hof, eventuele vooruitzichten om werk te vinden in het gastland, waardoor de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie eventueel niet langer ten laste is van die burger **wanneer hij het verblijfsrecht eenmaal heeft gekregen**, niet van invloed kunnen zijn op de uitlegging van de voorwaarde dat hij „ten laste” is als bedoeld in artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38.”*

Hieruit blijkt dat de descendent van een burger van Unie moet aantonen dat hij te zijnen of haren laste was in het land van herkomst en dat het niet langer ten laste zijn van de burger van de Unie wanneer de descendent “het verblijfsrecht eenmaal heeft gekregen” hem niet kan aangewreven worden, noch “eventuele vooruitzichten om werk te vinden in het gastland”. Bijgevolg leidt de Raad hieruit af dat het daadwerkelijk hebben van werk gedurende de periode dat de vestigingsprocedure nog loopt en dus nog geen verblijfsrecht werd erkend, door het Hof niet gekwalificeerd werd als een situatie die valt onder het begrip “ten laste”.

Het feit dat verzoeker inwoont bij zijn moeder, betekent op zich nog niet automatisch dat hieruit moet worden afgeleid dat verzoeker nog ten haren laste is. Immers blijkt uit het "bijvoegsel huurovereenkomst" in het administratief dossier dat verzoeker net als zijn moeder als huurder moet beschouwd worden, nu hij op 19 maart 2013 is toetgetreden tot de huurovereenkomst. Bovendien weze het herhaald dat niet betwist is dat hij eigen inkomsten heeft voortvloeiend uit arbeidsovereenkomsten, waaronder een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur.

Waar verzoeker tenslotte nog verwijst naar artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, moet de Raad opmerken dat deze richtlijn volgens artikel 3,3 niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie.

De Raad kan gezien hetgeen *supra* werd uiteengezet, niet vaststellen dat verweerder bij zijn beoordeling is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens, of dat hij die incorrect heeft beoordeeld of dat hij op grond daarvan in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Waar verzoeker nog op theoretische wijze aanhaalt dat het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert dat de betrokkene direct en persoonlijk om inlichtingen moet gevraagd worden of dat hij de mogelijkheid moet krijgen dienstige stukken over te leggen, kan de Raad in theorie volgen maar moet hij op grond van het administratief dossier vaststellen dat dit *in casu* ook is gebeurd. Verweerder heeft op grond van de vraag tot inlichtingen in het kader van de bijlage 19ter met alle voorgelegde stukken rekening gehouden, minstens toont verzoeker niet aan welke voorgelegde stukken niet in de feitenvinding zouden zijn betrokken.

Een schending van de materiële motiveringslicht, of het zorgvuldigheids- of redelijkheidsbeginsel wordt niet aanvaard.

Aangezien verzoeker er niet in slaagt motief (b) onderuit te halen, dient de kritiek op motief (a) niet te worden beoordeeld omdat een eventuele gegrondheid ervan geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 20.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend veertien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES